

[Oluf Pedersen.]

har godkendt, at den var i Orden, og saa har man ikke ret megen Garanti i den Omstændighed, at Spørgsmaalet kan komme for Højesteret. Jeg tror, at hvis man laver det saadan, at Rigsdagen skal være uden Ansvar for, om en Lov er grundlovsmedholdelig eller ikke, betyder det en svagere Sikkerhed for, at ikke en Lov er grundlovsstridig, end vi har nu. Hvis Højesteret vilde fælde en Dom, der sagde, at en Lov var grundlovsstridig, var det givet, at der kom Strafsvar for Rigsdagsmændene. Der er vel ikke ret mange, der vil følge den Anvisning, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel giver, at man skal skydes ind under Taabeparagraffen. Det vilde ikke være saa gunstigt, hvis det skulde være nødvendigt.

Jeg mener, at det er et Forhold, som Rigsdagen maa skønne over, og vi ser da ogsaa, at selv det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, der er saa stærkt juridisk, maa indrømme, at han har været med til en Lov, som i og for sig er i Strid med Grundloven, nemlig Loven om Meddomsmænd, som der slet ikke staaar noget som helst om i Grundloven. Men det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel er selvfølgelig klar over, at det drejer sig om Lovgivning, som i og for sig ligger i hele Forstaaelsen af Grundloven, og saa er det ogsaa ligetil, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har givet den Tilslutning, ligesom det er ligetil, at den højtærede Justitsminister i sin Tid gav Tilslutning til Fæsteloven.

Jeg vil haabe, at Lovforslaget vil blive udformet saadan, at det bliver paa visse Maader mere forsigtigt, saa tror jeg ogsaa, det vil faa større Betydning. Men maa naa til at forme en Lov saaledes, at der ingen Strid skal staa om, hvorvidt den er grundlovsmedholdelig eller ikke.

Aksel Larsen: Jeg synes, det vil være praktisk af Hensyn til Efterverdenen at begynde med at konstatere, at under den gældende Forretningsorden kan man ofte have vanskeligt ved at faa sagt, hvad man vil sige, inden for den begrænsede Tid, der er stillet til Raadighed. Det er naturligvis derfor glædeligt, og jeg tænker, alle Ordførerne er taknemmelige for det, at der uden vor Foranledning stilles os 15 Minutter i Stedet for 5 Minutter til Raadighed. Jeg synes, det skal bemærkes, dels fordi jeg nu ikke ser mig i Stand til at benytte de 15 Minutter, og dels fordi det er noget i Retning af et Tegn paa, hvor beskæftiget Rigsdagen er med at løse de mange for Land og Rige vigtige Problemer.

Den højtærede Justitsminister har gjort sig skyldig i en fundamental Fejltagelse, da han sagde, at det kommunistiske Parti anser det for det vigtigste af alt at faa fjernet den højtærede Minister. Det gør vi aldeles ikke, og jeg adværer mod den bestandige Selvovervurdering fra den Side. Vi anser det for det vigtigste af alt, at den Politik og den Aand, den højtærede Minister repræsenterer, bliver udryddet fra Indflydelse her i dette Land og i Særdeleshed i Socialdemokratiet og i Regeringen, men det er jo noget andet.

Ministeren mener ikke, at hele hans Virksomhed har været reaktionær minus de omtalte Børnelove, som Ministeren ikke have nogen Paternitet til, og henviser i den Henseende som Bevis til Socialreformen. Men Ministeren har fuldkommen glemt vore Debatter dengang — det er ganske vist ogsaa 5 Aar siden —, hvor jeg netop fremhævede, at Socialreformens Principper er reaktionære, og at det var vort væsentligste Ankepunkt mod den. Jeg har haft Lejlighed til i min Tale i Dag i Spørgsmaalet om Domstolenes Uafhængighed af den udøvende Magt at tale om disse samme reaktionære Synspunkter. Der er ingen, der har svaret paa mine Bemærkninger desangaaende, men hvis Ministeren lever i den ubehagelige Vildfarelse, at Socialreformen er gennemsyret med demokratisk Aand, saa tager Ministeren fejl. Han tager lige saa afgørende fejl, naar han tror, at vor Vrede mod hans Politik og Anskuelser først er kommet efter Svangerskabsloven; men derom findes der tilstrækkelig mange Kendsgerninger, saa det behøver jeg ikke at imødegaa.

Saa siger Ministeren, at han i hele denne Sag kun har begaaet to Dumheder bortset fra den kroniske Dumhed at regne sine Medborgere for bedre og klogere, end de er. Ogsaa dette er en Fejltagelse. Det er den eneste Dumhed, den højtærede Minister, mig bekendt, aldrig har begaaet, hvis man skal dømme efter Ministerens egne Udtalelser. Til Bekræftelse af denne Opfattelse vil jeg gerne have Lov til at bringe et Par korte Citater af den meget omtalte Pjece, hvori Ministeren har sagt sin Mening om Kritikken af hans Forslag. I denne Pjece — det er i selve Tidsskriftet „Juristen“ Hefte 1, Side 17 — siger Ministeren følgende:

„... jeg har altid følt det som en personlig Ydmygelse at være blandt de ledende i et Land, hvis offentlige Moral konstant giver sig den Art Udtryk i Retning af Smaatskaarethed, lurvet Mistænksomhed og personlige Ærefornærmelser.“ Jeg synes ikke, dette tyder paa nogen særlig